

Vi må hjelpe julenissen!

Snøen lavet ned. Den dekte hus, la seg tungt på trær og greiner og brakte smil til barnas ansikter. Alle visste at nå ble det snart ski, skøyter, aking og snøballkrig. Da ettermiddagen kom, var det så mye snø i gatene at folk nesten ikke kunne komme seg ut av husene sine.

Det var mye aktivitet på miljøstasjonen. Avfallsbilene gjorde seg klare til å dra ut, for det var deres jobb å brøyte unna all snøen. Veiene måtte være klare til morgenen, slik at de voksne kunne komme seg på jobb og barna kunne komme seg til skolen og barnehagen.

- Det snør, det snør, tiddelibom! Det er det det gjør, tiddelibom! Nå snør det mye mer enn før, tiddelibom og huttemegtu! Wilmas muntre synging fikk alle i godt humør. Den lille gatefeieren så på stormen igjennom et stort vindu, men til tross for bekymringene sine holdt hun humøret oppe.

- Hvis det ikke slutter å snø vil det bli umulig å få gatene **brøytet**, klaget Waldemar. - Hva som helst kan skje i slikt vær!

- Ikke vær så pessimistisk, sa Vera, den gamle tankbilen strengt. - Hvem ville tenke på å dra ut i et slik vær?

Hun fikk så vidt avsluttet setningen sin før en alarm begynte å hyle. Noen brannmenn kom løpende og fortalte dem at noe hadde hendt.

- Hallo, hallo! Stemmen til brannmannen Frank hørt fra høyttaleranlegget. - Det har skjedd en ulykke på hjørnet ved Lillegata og Småtrollveien. Flere lastebiler har veltet og lasten deres ligger strødd på veien, det er fullt kaos. Vi kan nesten ikke se noe i all denne snøen, vi skulle gjerne ha hatt en kranbil og en brøytebil.

- Jeg visste at noe slikt kom til å skje! Waldemar sukket tungt og strammet boltene på plogen en gang til, selv om han allerede hadde festet dem.

- Kom igjen, Goliat, de trenger oss ved ulykken, sa han.

- Vær forsiktige! Og kom dere tilbake så fort som mulig, ropte Vera etter dem da de dro.

Det ble flere timer med venting på miljøstasjonen før Waldemar og Goliat kom tilbake. De ankom skjelvende, med frontruter dekket av frost og snø. Det tok en stund før de hadde varmet seg opp nok til å snakke igjen.

- Været der ute er jo helt grusomt! Ikke nok med at snøen laver ned, det er også forferdelig kaldt, begynte Waldemar.

- Vi vet det allerede, Waldemar, du må fortelle nøyaktig hva som skjedde istedet, avbrøt Walter spent.

- Jeg kommer til det! Gatefeieren brummet mens han visket bort den smeltede snøen fra frontruten sin. - Lysene i krysset virket ikke, så vi kunne nesten ikke se noe. En lastebilsjåfør merket ikke at en fullastet **slede** kom mot han. Han rakk bare å svinge til siden i siste liten, men da var det allerede for sent. Du kan jo forestille deg hva som skjedde. Sleden og lastebilen veltet, og all lasten ble slengt ut på veien.

- Var det mange passasjerer på sleden, spurte Malvina bekymret.

- Nei, det var heldigvis bare en person på sleden. Da vi kom dit hadde han og **reinsdyrene** hans allerede blitt kjørt bort, fortalte Waldemar. - De sier den stakkars fyren brakk benet. Heldigvis hadde ikke lastebilsjåføren noen alvorlige skader. Til slutt hjalp vi Frank med å rette opp kjøretøyene.

- Hva var på sleden? Wanda var nysgjerrig.

- Jeg aner ikke. Det snødde og snødde, alt var dekt av snø! Goliat skalv fortsatt, og de forsto nesten ikke hva han sa. - Vi fant i alle fall ingenting.

Da avfallsbilene dro ut neste morgen, falt snøen fortsatt i store flak, og den kalde nordavinden blåste voldsomt. Walter, Klara og Malvina kunne bare håpe at de, til tross for det forferdelige været, kunne få hentet avfall. Samson hadde vært på veiene siden daggry for å brøyte snø med den gigantiske snøploggen sin. Litt etter soloppgang fikk han hjelp av Wilma og Waldemar, som jobbet med å brøyte fortauene og kjørebane. Willy og Goliat hjalp biler som hadde kjørt seg fast. Bare to kjøretøy sto igjen på miljøstasjonen. Det var Vera, tankbilen, og Wanda, gatefeieren. De hørte på **værmeldingen**, slik at de kunne holde de andre informert. De hørte så vidt at noen ringte på ringeklokka.

- Willy må ha glemt noe igjen, raste Wanda. - Han har vært så utrolig vimsete og glemsk i det siste!

Men da hun åpnet døren ble hun svært forbauset. Der sto det to politimenn, godt innpakket i varme klær, og ringte på døren. Hun slapp dem inn, og så bekymret på dem.

- Du trenger ikke være redd, ingen har blitt skadet. Vi er her av en helt annen grunn, sa den høyeste av de to politimennene.

- Vi undersøker en sak som handler om en forsvunnet pakke. Partneren hans tok over. - Sleden som veltet i natt hadde en svært viktig last, og den forsvant uten et spor. Ingen har sett eller hørt

noe som helst. Vi må finne den i løpet av de neste par dagene! Vi vet at to av vennene deres hjalp med redningsarbeidet. Vi må spørre dem om de så noe mistenkelig.

- Goliat og Waldemar var ute i går, begynte Vera. - Men de fortalte oss ikke at de så noe uvanlig. Jeg er sikker på at de ville ha nevnt det hvis de så noe spesielt, men de sa ingenting.

- Han er fortsatt ute på veiene, hvis jeg ikke tar feil, Waldemar brøyter Valthornveien for øyeblikket, og Goliat hjelper en havarert buss i Myrveien, fortalte Wanda mens hun rullet bort til **kartet** på veggen.

- Tusen takk for hjelpen! Politimennene sa farvel. - Vi må skynde oss så vi kan finne dem der ute! Så forsvant de ut i snøen.

- Oi, dette er så spennende! Wanda snudde seg entusiastisk til Vera. - Jeg lurer sånn på hva som var i den lasten! Synd at jeg ikke spurte dem.

- De ville ikke ha fortalt oss det uansett, Vera smilte til henne. - Jeg er sikker på at de kommer til å holde det hemmelig mens etterforskningen pågår.

Waldemar kom tilbake til garasjen senere på dagen for å ta en liten pause. Vera og Wanda begynte å mase med en gang, de ba ham fortelle hva han visste om den mystiske lasten.

- Mystisk, det er bra sikkert! Waldemar gliste og gjorde seg viktig. - For å være ærlig, så fortalte politimennene meg hva det var, **skrøt** han til de nysgjerrige jentene.

- Vær så snill å si hva det er! Du må fortelle oss det! Du vil ikke holde det hemmelig, vil du? De tryglet og ba.

- Selvfølgelig skal jeg holde det hemmelig, jeg har lovet politimennene å gjøre det, svarte gatefeieren.

- Ikke tull, Waldemar! Du tror ikke noen av oss ville fortelle det videre, gjør du? Hva om vi kan hjelpe til med etterforskningen?

- Greit, greit! Hvis dere lover at dere kan være stille og ikke si et ord til noen, så kan jeg fortelle dere hva den store hemmeligheten er.

Waldemar så alvorlig ut da han begynte å fortelle.

- Den som kjørte sleden, det var selveste julenissen på vei til Blåsterby, sa han.

- Dette er jo utrolig, ropte lille Wilma. - Da må jo den forsvunne lasten være...

- ...sekken fylt med gaver. Waldemar nikket. - Dette må vi holde hemmelig! Bare tenk på hva som kunne skjedd hvis barna fikk høre om det.

- Men barna må jo få gavene sine fredag kveld! Hva skjer med dem nå? Vera kunne ikke skjule

at hun var nervøs.

- Vi må finne den sekken! Wanda så på de andre.

- Jeg tror vi burde la de profesjonelle ta seg av dette, sa Waldemar. - Politimennene undersøker det allerede. Hva om vi i stedet drar til sykehuset og besøker julenissen?

Sykehuset lå utenfor Blåsterby, i en stille sidegate. Men nå ble avfallsbilene møtt av et høylytt spektakkel. En flokk barn hadde samlet seg ved hovedinngangen. De ville se julenissen.

- Vel, slik gikk det med å holde det hemmelig, kommenterte Vera. - Ingenting kan holdes skjult i denne byen.

Situasjonen begynte å bli kaotisk da ordføreren dukket opp.

- God ettermiddag, alle sammen! Han hilste på flokken. - Jeg er redd for at jeg har dårlige nyheter til dere. Julenissen ble skadet i ulykken i går, han brakk benet. Legene har sagt han må holde seg i sengen, og de har strengt forbudt alle å forstyrre han. Han trenger å hvile.

- Når kommer han til å være frisk igjen? Blir han bedre til i morgen? Hva kommer til å skje med gavene? Hvem skal levere dem? Og hvor er reinsdyrene? Ble de også skadet? Ordføreren ble bombardert med spørsmål.

- Det er ingen grunn til bekymring, sa ordføreren for å roe folk ned. - Jeg kan love dere at alle gavene vil komme fram på rett sted til rett tid! Selv om julenissen ikke kommer seg opp på en god stund, har han hemmelige hjelpere som sikkert finner en måte å levere alle pakkene på. Reinsdyrene har heldigvis ingen alvorlige skader, de ligger og spiser høy på låven til rideskolen.

- Kom igjen! La oss gå og se på reinsdyrene, ropte en liten gutt, og barna begynte å løpe mot rådhuset.

- Hvem kan ordføreren ha snakket om? Wanda så spørrende på de andre. - Hvem skal være julenissens hemmelige hjelpere?

Ikke lenge etter brøt det ut en alvorlig diskusjon ved miljøstasjonen. Alle hadde samlet seg i verkstedet og hørte på ordføreren.

- Vi må hjelpe nissen! Vi er nødt til å finne på noe, barna må jo få gavene!

- Kunne vi bestilt gaver på nettet? spurte Goliat.

- Vi har ikke nok tid, og med dette været tror jeg ikke pakkene ville kommet fram i tide, svarte ordføreren.

- Da har vi bare en mulighet. Vi blir nødt til å lage gavene selv, sa Samson bestemt. - Nå må vi bare finne ut hva alle barna ønsket seg fra julenissen.

- Det glemte jeg nesten! Ordføreren gravde i jakkelommen sin. - Jeg har listen! Julenissen ga meg ansvaret for den da jeg besøkte ham på sykehuset.

- Lekebiler, fortellinger, dukker, lekeinstrumenter... du store min, hvor mange ting han har på denne listen! Waldemar tok listen fra ordføreren. - Det er på tide at vi begynner å arbeide!

De kunne bare bli ferdige hvis de jobbet raskt og nøyaktig i de få dagene de hadde. For å unngå forvirring, laget Vera en liste over hvem som skulle lage hvilke gaver. De trengte all fantasien sin for å lage alle slags gaver fra materialer på miljøstasjonen.

Klara og Malvina satte sammen alle mulige slags musikkinstrumenter: trommer lagd av bokser, rangler av flaskekorker, cymbaler av lokk og mange andre klirrende skatter.

Wanda og Wilma sydde dukker og kosedyr av tøy og klær folk hadde kastet til resirkulering. De lagde en prinsesse, en dukke, en elefant fylt med bomull, en ape, en bjørn, en katt og en mus og til og med en sjiraff.

Walter og Willy jobbet sammen og lagde lekebiler av tomme plastflasker og brusbokser. En hvit flaske som hadde vært brukt til oppvaskmiddel ble en ambulanse, en rød såpeboks ble en flott racerbil. De blå flaskene rullet videre som politibiler. De store juiceboksene ble busser og de mindre boksene ble taxier.

Vera holdt på med å lage et dukkehus av en enorm pappeske, hun lagde til og med bittesmå møbler til det, mens Waldemar lagde tog av blikkbokser. Goliat og Samson lagde forskjellig sportsutstyr, alt fra **fille-baller** til baseballkøller.

De tre gode vennene, Plaske, Olga og Vinfred løp rundt med listen fra ett sted til det neste og krysset av alt som ble gjort på listen.

Mens timene gikk, ble stablene med pent innpakke gaver høyere og høyere, og avfallsbilene ble trøttere og trøttere. Til slutt hadde de bare en ting igjen på listen. Lille Sam, ordførerens sønn, ønsket seg en ekte **skøytebane**.

- Jeg gir opp, klagde Goliat trøtt. - Jeg kan så vidt holde frontlyktene mine åpne.

Alle de andre var også veldig trøtte, så de bestemte seg for å si seg ferdig for dagen og få seg litt søvn.

- Men hva vil skje med skøytebanen? Wilma, den lille gatefeieren hørtes engstelig ut. - Jeg vil at Sam også skal få en gave!

- Ikke vær bekymret! Jeg har allerede løsningen. Jeg forteller deg om det senere, beroliget Vera henne.

Da Wanda åpnet frontlyktene og myste på klokken, kunne hun nesten ikke tro sine egne øyne.

- Stå opp, ropte hun med fortvilelse i stemmen. - Stå opp med en gang! Vi har sovet hele dagen!

- Hvordan er det mulig? Walter så trøtt opp på henne. - Det føles som om jeg bare har slått av parkeringslyset mitt i fem minutter!

- Dette er grusomt! Hvordan skal vi få lagd en skøytebane nå, og hvordan skal vi få levert gavene til barna? Klara snudde seg desperat til Malvina for å få hjelp.

- Det viktigste er å ikke få panikk! Det vil ikke føre til noe bra! Mens Malvina så på avfallsbilene som våknet en etter en, merket hun at det manglet to.

- Hvor er Vera og Waldemar? Hun snudde seg til de andre. - Har noen sett dem?

Ingen svarte. De rullet bort til verkstedet, men de kunne ikke finne dem der heller.

- Jeg mistenker at det foregår noe mystisk her, gryntet Walter. - La oss gå til torget!

Torget var den største samlingsplassen i hele Blåsterby. Det var her de holdt høstfestivalen, karnevalet og sommermarkedet. Til avfallsbilenes store overraskelse så de treplanker som lå og stengte veien rundt hele torget. Vera drev og vannet asfalten, så vannet kunne fryse til neste morgen og skøytebanen ville være klar i tide.

- Vi skulle ha visst at de to ville fikse det, lo Goliat muntert.

- Dette er typisk dem! De andre flirte også mens de så på arbeidet.

- Er det ikke bra å alltid ha en god gammel tankbil liggende? spurte Vera i en spøkefull tone mens hun rullet opp ved siden av dem.

- Og hva med gavene? Hvordan skal vi få dem til barna?

- Se der! Walter pekte bak dem med spaken sin. De rakk akkurat å se et glimt av en rød slede trukket av ett reinsdyr som forsvant inn i mørket. Tre figurer vinket til dem fra sleden: Plaske, Olga og Vinfred. En av dem viftet med ønskelisten med adressene til alle barna.

- Alt er godt som ender godt! Wanda smilte lettet. - Når barna står opp, finner de pakker under alle trærne!

Og det var akkurat slik det ble. Ikke ett eneste barn våknet i Blåsterby neste morgen uten å finne en pakke under juletreet. Ikke bare det, de kunne også dra på skøytebanen og bruke den helt til snøen smeltet. Hva som hadde hendt med julenissens sekk? Vel, det fant de aldri ut.

SLUTT

Vi må hjelpe julenissen